

piskades: „Se on õige, soendage omma taime-
labba, armas sõbber.“ — „Seäl on teil õigus“,
kõstis esimesenne, „se esimesenne mõsso, mis
välja tulles, peate ommale sama.“

Mart ei wassetanud ial.

Mart olli kaua aega moisa karjamees olnud
ja härra olli temmaga rahhul, sest et truište ja
uštawalt keif teggi ja toimetas, fuida härra
sedda tahtis ja ei wassetanud ial, egga püüd-
nud ennast wallega õiendada, kui temma ka
ühhe efsitusse teggi; ja sedda teadis härra wägga
läbbi ärra.

Kord juhtus, et üks mõeras härra moisa tulli,
kus siis mõllemad härrad mõnda teine teisega
rääkisid ja mõeras herra armas ka, et temmal,
egga mitte ühhegil moisa wannemal, mitte ühte
ainust trui innimest ei olle, waid se keige õigem
wassetab ja warrastab ja hoiab ennast läänide
ja wäänide läbbi õigeks ja ausaks. Ühena õiget
ei olle! — Omma härra ütles. „Oh ho, sõbber!
Selle peäle weaksin ma fihla, et Mart mitte
ühte sõnna ei wassetata!“

„Noh weame!“ hüüdis mõeras herra, „ja
kump meitest kautab, maksab teisele wiis sadda
rubla.“

„Hea kül“, kõstis omma härra, „agga ma
ollen julge selle peäle, et teie kautate, sest Mart
ei wassetata mitte!“ Nenda sündis ka.

Mõeras härra läks kõrwale, tingis ommale,
hea maksu eest, ühhe nore illusa, agga lider-
likko naeste rahwa, andis head rooga ja fanget
maggusat saksu wiina liggi, õppetas isse tüdrukto
välja ja satis tedda metsa Marti jure, selle
lääsfuga, et ta homme jälle widdi moisa taggasi
tulles ja keif seäl üles rääkima, fuida asst
olnud, et pärast, kui karjamees moisa tulles,
las temma ka töt nenda üles räägib; keige selle
eest lubbas tüdrukule head maksu, kui ta omma
asja hästi teinud.

Mart olli metsas nuumhärjode jures. Pääw
läbbi hoidis temma neid metsas ja õfeks panni
tarrase finni, mis selle tarbis olli tehtud, ja
isse pugges piisufesse õllest tehtud honni siisse.
Se olli temma ammet keige sui läbbi. Mart
agga ei teadnud sest ühtegi, mis nõu temma
truupe pärast olli peetud.